

En 5-årig piges flytning fra København til Strib i 1916

Af Anna Kierkegaard-Hansen

Nedenstående erindring fra Strib er skrevet i 1989 og ligger på Lokalhistoriske Arkiv for Strib-Røjleskov sogn. Vi bringer her Annas afsnit om hendes barndom i Strib, hvortil hun kom i 1916, da hendes far Martin Ungerskov fik jobbet som fyrpasser. Teksten er let redigeret.

Min far var en fuldbefaren sømand og havde sejlet vidt omkring. Et års tid havde han fisket fra Treldenæs, derefter blev han dykker i bjærgnings-selskabet Svitzer og endelig i 1909 dykker og matros i Fyrvæsenets inspektionsskib Grove med station i København.

Som så mange af sine kolleger søgte han et fyr. Da Strib fyr i 1916 blev ledigt, fandt han, at det var sagen for ham. Strib var ikke et isoleret sted, og min

mor kunne blive ansat som »husstandsfyrrpasser«, så min far kunne supplere sin indtægt med fiskeri. August 1916 blev min far ansat ved Strib fyr. Det var en tjenstemandsstilling, men i modsætning til de fleste andre fyr på den tid havde stillingen ikke nogen tjenstebolig tilknyttet embedet. Bolig måtte man selv skaffe sig. Den første måned boede far i fyret. Halvejs oppe var der et lille kontor med bl.a. en kakkelovn og en seng.

Min far modtog min mor og mig på Strib station en dejlig varm augustdag i slutningen af måneden. Jeg husker, jeg blev helt vild med bakkerne ved fyret – skanserne. De var så smukke, fulde af blomster. At løbe op ad dem og trille ned var en vidunderlig oplevelse, og så var der stranden!

Fra 1. september havde min far fået en lejlighed i Brohuset, men kun til 1. maj. Den blev brugt til sommerlejlighed og var allerede lejet ud for næste sommer. Ejeren af Brohuset var dengang en vognmand Petersen. Han havde ingen børn, men var glad for børn, så jeg nød at komme ind og snakke med dem. De havde en bror til hjælp i forretningen og en ung mand ved navn Thomsen, som senere overtog vognmandsforretningen, men boede da et andet sted.

Vor lejlighed lå da i den vestre del af huset med udsigt mod fyret. Min far skulle efter sin instruks tilse fyret hver tredje time i tændingstiden, og det

Strib Fyr, set fra Hulvejen ned mod Tjæreplekken, 1910. Fyret blev bygget i år 1900, og i 1916 blev Annas far fyrpasser. Det kongelige bibliotek

var jo bekvemt fra stuevinduet. Vinkelret på stuehuset var der en staldbygning, men ikke bygget sammen med stuehuset. Her stod vognmandens heste og vogne, og her var foderet til hestene. Vinkelret på denne bygning var der igen et mindre hus med vaskerum, brændselsrum og et par gammeldags »das«. Midt i gården stod en vandpumpe. Hele Brohuset lignede dengang en lille fynsk bondegård.

Anna som 10-årig. Foto: Carl Christensen, Fredericia. Privateje.

Før os, der kom fra en moderne 5-etagers ejendom i København, var det en stor forandring. Man kom lige fra gården ind i køkkenet, og herfra havde vi tre små værelser, men der var ikke elektrisk lys, men vi måtte have petroleumsbelysning. Der var ikke vand i køkkenet, men vi måtte have en vandspand ved komfuret, og i stedet for gas måtte vi nu bruge primusapparat og petroleumsøger, og her var intet »træk og slip«, men »das« i gården.

Alt dette kunne jo være en selvfølge, når man flyttede på landet, men det værste var, at der var mange rotter, dog ikke i stuehuset, men i de øvrige bygninger. »Luk døren for rotter«, lød det hele vinteren. Alligevel fik vi engang en rotte ind i lejligheden. Min mor havde bange anelser, da vi gik i seng, men min far slog det hen. Om natten vågnede mor og var sikker på, at der var rotter. Min far fik tændt sit stearinlys ved sengen og så da, at en rotte havde spist af stearinlyset. Nu gik den vilde jagt, og rotten blev jaget ud i køkkenet og slået ihjel.

Vi skulle bo der nogle måneder, og det var en trøst, selv om det kunne være hyggeligt. Min far købte sin første jolle, som lå fortøjet i den lille havn, der var ved Nordenbro.

Oppe på Rolighedsvej havde der dengang ligget en lille gård. Den var blevet revet ned, og der blev udstykket fire byggegrunde. Min far købte den ene, beliggende mellem Rolighedsvej nr. 1 og nr. 3. Efterhånden som villaen til køberen af nr. 3, proprietær Buhl, blev større og større, indså han, at han fik en for lille have til sin store villa, hvorfor han bød så godt på min fars grund, at han solgte den med en pæn lille fortjeneste. Lidt af den solgte grund gik ind til Rolighedsvej nr. 1, hvis ejer dengang var toldopsynsmand Henrik Jensen, altid kaldet tolderen.

Caroline Ungerskov (1882–1962) og Martin Ungerskov (1881–1945) o. 1940. Privateje.

Nu måtte far se sig om efter et nyt sted at bo. Ganske vist kunne vi jo nok friste sommeren med bopæl i fyret, men det var dog ingen løsning på boligproblemet.

Adskilligt var på tale, men da min far fik tilbudt mit nuværende hus, Tjæreplekken 42, hvis adresse dengang var »Ved fyret« og så ejerens navn, senere Stationsvej 6, slog min far straks til. Ganske vist var huset større, end min mor havde ønsket sig, men det lå ideelt for min fars arbejde. Fra soveværelset kunne han kontrollere fyret om natten, og der var ikke langt derhen over Tjæreplekken, som har givet navn til den vej, jeg bor på i dag.

Fyret passes

Fars stilling var en tjenestemandsstilling, og der var dengang meget arbejde ved fyret. Det var et petroleumsfyr med fast flamme. Mor var som sagt husstandsfyrrasser og havde lov til at arbejde der så meget hun ville, naturligvis under fars ansvar. Instruksen lød på, at man skulle opholde sig i fyret en halv time, efter at lampen var tændt. Man skulle forvisse sig om, at lampen brændte med klarest mulig flamme og med et lille forbrug. I den halve time skulle der udfyldes rapport om vejr og vind, sigtbarhed og strømforhold o.s.v. Disse rapporter blev indsendt til Fyrvæsenet en gang om måneden.

Når fyret blev slukket om morgenen, skulle først og fremmest lampen ordnes. Fyrlinsen og vinduerne skulle pudses, omhæng hænges om linsen, at solens stråler ikke kunne beskadige den.

Nattens brændselsforbrug skulle udregnes, og alt i fyret skulle være skinnende blankt. Messingtøjet blev pudset, og trapperne blev vasket efter et bestemt skema. Arbejdet blev indført i en pro-

tokol, som fyrinspektøren efterså, når han kom på inspektion. En del af det arbejde foregik nedeunder i det redskabshus, der dengang hørte til fyret. Alt dette gav nogle timers arbejde.

Redskabshuset indeholdt tre rum, et stort, der optog næsten halvdelen, indeholdt de mange petroleumstønder, som var oplagret til et års forbrug, og som ankom med fyrinspektionsskibet. De to andre

Strib fyr, 1910. Fyrpasser Ungerskov købte det forneste hus i 1917. Det kongelige Bibliotek.

rum var mindre. Det ene indeholdt reserveting som farvet glas, pudsegrej, en vægt o.s.v. som skulle bruges i det daglige. Det andet indeholdt trillebør, kalk, baljer og hejseværk til brug, når fyret een gang årligt blev kalket udvendigt. Indtil 2. verdenskrig skete det årligt. I det hele taget blev fyret holdt i en meget fin stand, indtil krigen begyndte. Min far fik arbejdet i entreprise. Selv udførte han en del af arbejdet, resten med byens håndværkere.

Da vi boede i Brohuset, gik jeg tit hen til min mor i fyret om aftenen. Mest gik vi da ad Rolighedsvej og ned ad trappen til Hulvejen og over Tjæreplekken. Sådan havde den forrige fyrpasser Anders Hansen Andersen også gået. Han var nu svagelig og boede på Rolighedsvej i et langt stråtekt hus i den vestlige ende. Hvad der især optog mig på denne tur, var en brønd med en vinde. Man kunne kikke ned i det dybe vand, og det blev hejst op ved hjælp af vinden og en spand. Det var som i eventyrets verden.

Selve Rolighedsvej var i et rod den vinter, hvor der blev bygget tre store huse. Vejene omkring hotellet, nu Sofiehøj, var heller ikke gode.

Da min far blev udnævnt til fyrpasser, anmodede overfartslederen for færgefarten min far om at passe den hånddrevne tågesirene, der stod yderst på odden. Far syntes, betalingen var god, selv om den naturligvis skulle ses i betragtning af, hvor mange dage og nætter, der blev med tåge. Han fik samtidigt at vide, at jobbet nok ville blive inddraget om et år eller to, når Strib ville få elektrisk lys. Da ville der blive opstillet en elektrisk betjent tågesirene, betjent fra stationen. På gamle billeder kan man se de to sirener, idet den elektriske blev opstillet mellem den gamle og fyret. Begge sirener

stod i mange år henne på Odden. Når min far kunne tage dette job, skyldtes det, at han i forvejen var så bundet af sit arbejde ved fyret og havde min mor i baghånden til at hjælpe sig.

At handle i Strib

For min mor og mig var overgangen fra København til Strib tung. Der var meget, man skulle undvære. Min mor sin gode lejlighed med el, gas, vand og moderne toilet. Jeg savnede legekammeraterne. Her var ingen børn i nærheden at lege med, karréen i København havde rigeligt med legekammerater. Her var nok bromand Svendsens oppe på Rolighedsvej, men de havde så mange børn, at de havde nok i sig selv.

Man skulle vænne sig til, hvordan de daglige indkøb skulle foregå. Strib lå under den gamle næringslov, hvor en flække som Strib skulle danne læ for købstædernes handel. Her måtte kun være een bager, een slagter, eet mejeriudsalg, een købmandshutik. Denne lov varede til 1920. Statsbanefunktionærerne havde torvefripas, så de havde gratis befordring til Fredericia. Det havde fyrpasseren ikke. Nå, det var først og fremmest dagligvarerne, det gjaldt.

Strib Brugs var det sted, hvor man kunne købe flest dagligvarer. Den første gang min mor kom der som kunde og fik en brugsforeningsbog, skulle hun foruden sine dagligvarer have vandspand og vandøse, mælkespande, petroleumsdunk, petroleum, petroleumskoger m.m. Hun bad om at få alle disse varer bragt ned i Brohuset. Man så på hende, som hun ikke var rigtig vel. Man bragte skam ikke varer ud, heller ikke ved så stort et køb, men hun kunne få lov til at hente det ad flere gange. Det havde trods alt været en stor handel den første gang.

Den næste oplevelse med de handlende var middagslukning. Også et nyt begreb. Der var tit så mange mennesker i brugsen, at man måtte stå op og vente i lange tider, før man kunne blive ekspederet. Ja, op til højtiderne kunne man blive lukket ind i hold.

Mælken måtte vi naturligvis også selv hente. Det var ikke som i København, hvor mælkedrengene satte mælkeflaskerne udenfor køkkendøren.

Jeg fik meget tidligt lov til at gå i byen for min mor. Jeg kedede mig i Brohuset p.g.a. manglende legekammerater, så det var dejligt at måtte gå i byen. Især husker jeg, hvor rar fru mejeriejer Jensen

var. Hun havde altid en venlig bemærkning, hjalp med at pengene kom ordentlig ned i pungen, og hun skulle nok sørge for, at låget var sat ordentlig på mælkespanden.

Bageren var også et kapitel for sig. Byens eneste bager, Hansen hed han, lå der, hvor der nu er café. Her skulle man selv medbringe papir, hvis man ville have brodet pakket ind.

De tre vigtigste forretninger: brugsen, slagteren og mejeriet lå lige overfor hinanden, hvor Scharlingsvej krydsede landevejen, i dag Vestergade. Når jeg kom ud fra en af dem, og jeg skulle tage bestik af, hvilken vej jeg skulle gå hjemad, huskede

Udsigt fra fyret mod Nordenbro, 1925. I forgrunden godsterræn og isbådeskur. Lokalthistorisk Arkiv for Strøb-Røjleskov sogn.

jeg på: Ikke der, hvor der ingen træer, ikke der, hvor der er mange træer, men de er ikke så høje, nej, det er den vej, hvor der er nogle meget høje træer, der går sammen i en bue lige som en skov. Det var vejen ned forbi hotellet og ned til Brohuset.

Der var jo også noget, der hed grøntsager. Kartofflerne havde mine forældre jo nok købt i et stort parti. Men grønkål, hvidkål, gulerødder samt suppevisk, ja, det måtte man ud til gartner Thomsen på Rørkærvej efter. – Jeg syntes, det var meget, meget langt væk.

På Tjærepletten

Min mor vænnede sig til de nye forhold, og jeg håbede på at måtte få lov til at komme i skole. Jeg gik altid i betalingsskole, først i Strib og senere i Fredericia.

Flytningen ned i vort nye hus gav legekammerater på begge sider. Det var dejligt. Vi overtog huset i april måned 1917.

Den tidligere ejer af huset, Søren Hansen, havde været hotelejer både i København og Fredericia, men nu var han buffist om natten på jernbanerestauranten i Fredericia. Hansen havde fået lov til at blive boende i et par værelser nedenunder med et lille tekøkken uden vindue, vand og vask. Han kom hjem hver morgen fra restauranten med et stykke wienerbrød til mig og spurgte mig, om jeg ville gå et lille ærinde for hans kone. Vi havde krig, og hvedebrød var stærkt rationeret, så det var ikke hverdagskost for ret mange at få et stykke wienerbrød om dagen. De flyttede et par år efter og købte et lille hus for enden af Korsvejsallé ved Strandvejens begyndelse. Det blev sammen med et andet revet ned, da man lavede den nye Strandvej.

Vi lejede straks den første sommer noget af huset ud til sommergæster. Det var der overordentlig mange mennesker på Strib, der gjorde dengang. Især huse ved stranden var meget eftertragtede. Alle fire huse på vores vej havde sommergæster, ligeså tolderen på Rolighedsvej, Brohuset, malermester Petersen, ja, mange, mange andre. Strib var et badested dengang.

Vi købte et badekort til hotellets badehuse. Vi kunne jo godt bade udenfor os selv, men min far kunne ikke lide det: Folk kommer ombord på færgen fra toget, og skal alle på W.C. på færgen netop ud for os, og det samme sker, når færgen kommer fra Fredericia til Strib. Selv om vi ikke kan se det, er det noget griseri, sagde min far. Også dengang var man miljøbevidst. Senere badede vi fra fyret, klædte os af i udhuset og nød at ligge i skanserne.

Først i 1920 fik vi en ny næringslov, og i løbet af kort tid kom der mange forretninger. Der skete i det hele så meget byggeri i de første par år, vi boede i Strib. Granskoven fra landevejen til Nørre Allé blev fældet, birkeskoven mellem landevejen og jernbanen blev fældet. Nye veje opstod. I dag kan man vanskeligt forstå, at husene før den tid havde navne som Granly, Birkely. Skovbo o.s.v.

På Rolighedsvej var stadig Brejdablik-udsigten ubebygget. Her var der bord og bænke, så man kunne sidde og nyde udsigten over Lillebælt. Rundt omkring i Drasbæks have var der borde med bænke, ligeså i kløften mellem vejen til Nordenbro og pavillonen, hvor man kunne nyde naturen, spise medbragt mad og eventuelt gå op og købe drikkevarer på hotellet. Strib var dengang et yndet turistmål.

I løbet af forbavsende kort tid fik vi flere forretninger i Strib. Først husker jeg en sygepleje- og materialforretning, hvor senere købmand Borre,

J. Rasmussen og elektriker Borre havde forretning. Vi fik købmand Bøving, der afløstes af købmand Rasmussen, som tidligere havde været brugsforeningsuddeler. Ude ved kirken kom der også et par købmandsforretninger, og vi fik en slagter mere. Nu var her to slagtere.

På det fjerde hjørne på Scharlingsvej nedsatte en boghandler sig. Fru mejeriejer Jensen begyndte at bage alletiders hjemmebagte brød, der blev solgt sammen med mælken med så stor succes, at mejeriet blev solgt, og mejeristen byggede Hjemmebageriet på noget af sin store have.

Selv en manufakturforretning fik vi, og den blev til Poul Hansens forretning. Nu var der nok steder at handle, og Strib voksede stadig.

Ud over den dejlige natur var der ikke mange oplevelser for os børn. Jeg gik i søndagsskole oppe på Rolighedsvej hos en frøken Sørensen, som ejede nr. 10.

Senere blev missionshuset bygget, og søndagsskolen blev flyttet derud. I begyndelsen var der ingen toiletter. Missionshuset lå faktisk i en stor granskov, og her i skoven måtte vi »sætte« os.

En eneste gang husker jeg, at her var danseundervisning i Strib oppe på hotellet, men ellers gik vi til dans i Fredericia.

Med byens handelscentrum i krydset Scharlingsvej og landevejen, hotellet og stationen boede jeg absolut i byens centrum.

Al færdsel til stationen skete ned ad Hulvejen og den nuværende Tjærepletvej. Der var ganske vist en sti fra den forlængede Korsvejsallé ned til en jernbanebro, der gik over sporene ved stationen, men den var kun for gående. Stationsforstanderen havde dengang også posten under sig. Postkontoret var en del af jernbanens kontor. Var

der en i billeshullet, eller hvis telegrafapparaterne arbejdede for ivrigt, måtte man vente. Postekspeditionerne kom til sidst.

Når togene kom ind, standsede de før den store stationsbygning. Maskinen evt. med dens kulvogn blev koblet fra, og ganske langsomt kørte den forbi stationsbygningen videre over Hulvejen. Her blev der skiftet spor, og den gled igen ganske langsomt tilbage på remisen, som lå i nærheden af jernbanebroen.

Den gamle stationsbygning havde tjenestebolig for stationsforstanderen og 1. trafikkontrollør. Derfor var der lokaler for det kørende personel ved jernbanen.

Fra Hulvejen hen til stationsbygningen strakte sig en stor bred have for stationsforstanderen. Ud mod vejen var der et stakit og inden for dette et læhegn samt en række frugtræer og frugtbuske. Rangerterrænet var oplyst af nogle store kulbuelyslamper, der gav en glimrende gadebelysning. I svinget på Hulvejen og midt på Tjærepletvej var anbragt et skilt med »Pas på Toget«.

Jernbaneskinneerne ved Hulvejen fortsatte helt ned til Isbådehuset. Her holdt godsvognene til besøgelse af gods til og fra Strib. I Isbådehuset blev isbådene gemt. En gang om året blev der åbnet til dem, og de blev efterset. Vi børn, der gik i skole i Fredericia, håbede på, at Lillebælt ville fryse sådan til, at vi skulle transporteres over med isbådene, men her fik vi at vide, at vi allerhøjest kunne få lov til at gå ved siden af. Bådene var til transport af gods og ikke passagerer.

Bådene kom aldrig i brug i min tid. De par gange, hvor Lillebælt frøs til, holdt færgerne en sejlgående åben ved at sejle uafbrudt. Alligevel var

der mange, som spadserede fra Nordenbro til Fredericia. Øvre ved »Svovlsyren« var der en stor blå våge. Den måtte man udenom, men man kunne komme op på Skanseodden. Min mor og jeg gjorde det een gang. Da vi nåede til Fredericia, syntes mor dog, at vi havde været letsindige, så vi tog færgen hjem, men oplevelsen var der dog.

Der var ikke mange fornøjelser for børn i Strib, men vi havde jo stranden om sommeren og kælkebakkerne om vinteren, hvis der da var sne. Især Hulvejen var dejlig, men den kunne hurtigt blive ødelagt af vognmand Thomsen. Hans heste kunne ikke klare den glatte bakke. Så vi brugte Nordenbrobakken, men efter at vi fik den private færge, var

Martin Ungerskov reparerer net og får hjælp af datteren Anna. I baggrunden isbadeskuret. Lokalhistorisk Arkiv for Strib-Røjleskov sogn

det heller ikke godt. Endelig havde vi Korsvejs Allés forlængelse ned mod jernbanen. Den var også god, men måske var den bedste bakke fra Præstegården ned til mosen.

Skøjteløb foregik på Rørkær. Der hvor nu Autogården ligger, var der et stort vandhul, som altid frøs hurtigt til. Her mødtes vi og havde det meget fornøjeligt.

Om sommeren havde hotellet også en vis tiltrækning. Onsdag og søndag var der bal i pavillon.

Musikken hørtes vidt omkring, og de danselystne kom langvejs fra. Vi var en del, der stod på trappen og så på dansen eller gik rundt og beundrede de mange automobiler, der holdt langs med Nørre Allé.

Da den private færge kom i begyndelse af tyverne, blev vejen forbi hotellet ned til Nordenbro ændret noget. De meget høje træer blev fældet, tjørnehækken og et par af de meget smukke hvid- og rødtjørn gik også. Vejen blev bredere og

Vestergade i Strib o. 1935. Efter 1920 opstod der mange butikker i hovedgaden.

her Bladcentralen (Vestergade 36) og H.C.Hansens Kiosk og Cigarforretning (Vestergade 34). Historiens Hus.

i det hele forbedret. Bilerne var jo blevet almindelige til transport. Middelfart havde nok sin automobilmærke, men Strib måtte bruge statsbanefærgen, og den var ikke så behagelig at køre ombord i som den nye færge ved Nordenbro.

Færgen havde succes fra begyndelsen. En færgebillet med D.S.B. færgen kostede dengang 55 øre, og man skulle have en voksen billet fra det fyldte 10. år. Privatfærgen satte prisen til 25 øre. I løbet af kort tid satte D.S.B. også prisen på en færgebillet til 25 øre, hvilket medførte, at skulle man have billet fra Middelfart til Fredericia, kunne det betale sig at købe billet til Strib og så igen på færgen. Der blev altid billetteret på færgen.

Den private overfart tog naturligvis straks nogle af skolebørnene til Fredericia, men ikke de fleste. D.S.B. funktionærernes børn havde fribefordring til skole. Jeg vedblev også at løse abonnementskort til D.S.B. færgen. Den lå så nær ved og havde så mange afgang.

Hotellet var stadig en vigtig del af Strib. Det var 2. pinsedag, måske 1919 eller var det 1920, at den del af hotellet, der i dag er Sofiehøj, nedbrændte. Det var en af de dage, hvor der var mange mennesker i Strib, for det var et usædvanlig dejligt vejr.

Mine nabolegekammerater og jeg havde leget med hotelejerens søn, som var på vores alder. Jeg gik hjem, men de andre lå og hyggede sig på græsplænen, da de pludselig opdagede, at der kom røg ud fra et åbentstående vindue i den øverste etage. En ulmende cigar skulle have tændt ild i en sofa. Der blev straks slået alarm, men brandsprøjten fra Middelfart var sent på vej. Der blev dannet en kæde af de mange besøgende, som gik ned til stranden ved Nordenbro, og der blev hentet

mange spande vand, men det nyttede så lidt. Hele bygningen nedbrændte på nær glasverandaen i den østlige ende. I den vestlige ende var der en stor træveranda ud til Hulvejen. Den blev også flammernes bytte og blev aldrig genopbygget.

Hotellet lå hen som ruin hele sommeren, men blev genopbygget i løbet af et års tid. Det var den del af hotellet, der i dag er Sofiehøj. Hotellets drift standsede dog ikke. Glasverandaen var blevet bevaret, ligeså den gamle kgl. privilegerede kro med koncertsalen og hotelkøkken i kælderen samt cottagen til liggende gæster.

Hotellet var også rammen om en del skolebesøg. Kommuneskolerne kunne få gratis rejse med D.S.B. til en udflugtsdag, og Strib var et yndet udflugtsmål. Hele juni og en stor del af august kom der dagligt skoler på udflugt. Jeg husker, hvordan børnene kom spadserende forbi os op ad Hulvejen iført deres bedste tøj og med pyntede faner. Mange af børnene havde også deres egne dannebrogsslag med sig. Var det godt vejr, var der gode legemuligheder nede på Nordstranden, i dårligt vejr legede man i pavillonens store dansesal. Man spiste sin medbragte mad ved de mange borde og stole foran pavillonen, og man havde adgang til toiletterne samme sted.

På hjørnet af Vestergade og Nørre Allé, hvor nu Børge Laursen har bygget hus, var der dengang en kiosk, som altid havde stor søgning af skolebørnene, som var på udflugt.

Når skolebørnene skulle hjem om aftenen, gik mine kammerater og jeg tit hen og så på, hvordan de blev losset ind i toget. Dengang jeg var barn, foregik fribefordringen tit i godsvogne, i hvilke der var opstillet bænke. De stakkels skolebørn havde ingen vinduer at se ud ad. De sloges om, hvem der kunne komme op og kikke ud ad lugerne foroven.

I det hele taget var stationen altid et spændende sted. Når jeg med færgen kom hjem fra skole, holdt der ofte et af de store eksprestog på perronen, enten lige kommet ind for at skulle om bord på den færge, jeg lige var kommet med, eller parat til at modtage en ny færges passagerer.

Jeg husker de gammeldags vogne, hvor togbetjenten skulle billettere udefra. De indeholdt gerne 1. klassevognen med rødt plyds og 2. klassevognen med grønt plyds. De andre vogne var gennemgangs- vogne for 3. classes passagerer, og de var dengang forsynet med træsæder. Ikke mindst beundrede jeg de store R-maskiner, som skulle trække toget. Det var disse maskiner, der rangerede hen foran os.

Annas Kierkegaards hus, Tjærepletten 42, fotograferet i 1998.

Lokalhistorisk Arkiv for Strib-Røjleskov sogn.

Mine forældre holdt flere lokale aviser, men om søndagen ville de gerne have en københavneravis. Der var jo ikke tv eller radio. Som så mange andre blev jeg sendt hen på stationen for at købe en avis. Det var som regel enten Berlingeren eller Politiken. De kom med toget kl. 14, og man skulle være der til tiden, ellers fik man ingen avis. Derfor var vi nogle stykker som sad i ventesalen og ventede, kikkede op på den store kakkelovn, spytebakkerne og billederne med opråb om at bekæmpe rotterne og tuberkulosen.

Her sad også »Suktermille«, som har givet navn til Kamillavej, og Christensen. »Suktermille« var meget hyggelig at snakke med. Hun solgte slik til passagererne. Christensen boede også i Fredericia, men kom i god tid med en af færgerne. Så snart toget kom ind, hentede han københavneraviserne, og salget begyndte, men det skulle gå stærkt, da han skulle ombord på færgen og sælge videre til passagererne, der var kommet med toget.

Mine legekammerater og jeg havde hver vores pram. Vi tilbragte mange timer i leg med disse både, alt efter som vind og strøm tillod det. Man kendte ikke til brug af redningsveste, men vi havde ganske bestemte forholdsregler. Vi lærte at kunne bedømme, om vi kunne sejle over til Erritsø eller Fredericia, og hvordan vi skulle klare den, når vi skulle rundt om fyret, og strømmen var hård.

Engang, det var vist i sommeren 1921, kom kongeskibet Dannebrog sejrende. Som sædvanlig kippede min far med flaget, hvis han så kongeskibet komme sejrende. Det viste sig denne gang, at kongeskibet ankrede op i Stribbugten, og jeg spurgte straks min far om jeg måtte sejle derud med en veninde. Det var stille og fint vejr hen under aften, og det rygtedes snart, at kongen ville

gå i land. Jeg roede længe rundt om Dannebrog, men der skete intet. Nok kunne vi se at chaluppen lå klar, men hvor var de kongelige?

Strømmen havde taget til, den var nu kraftig, og så endelig kom de kongelige med følge. Jeg var kommet så nær chaluppen, at jeg måtte tage et ordentligt årtag for ikke at være i vejen. Christian den Tiende hilste og råbte: »Godt klaret min ven!« Jeg var naturligvis stolt som en pave.

Chaluppen styrede mod molen ud for 2. færgeleje. Her stod stationsforstander Rørbye og overfartslederen kaptajn Jespersen i gallauniform med

»saucekanden« på hovedet for at tage imod majestæterne. Der var allerede samlet en hel del andre folk fra Strib for at hilse på. Jeg var nu kommet i land, og jeg så, hvordan hele følget gik hen forbi os og opad Hulvejen til udsigten foran Pavillonen. Vi børn så ritmesterens frue og datter komme kongen i møde og neje helt ned til jorden. Det var noget, vi fandt meget interessant.

Strib Station omkring 1920. Bemærk Kamilla Larsen, »Sukkermille« med sin kurv. Postkort i Historiens Hus.

